

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

„Și le-a spus lor această pildă, zicând:
Unui om bogat i-a rodit din belsug țarina.”

(Luca 12, 16)

Zadarnic adună bogății, neștiind cum le va folosi. El este ca cel care, atunci când hambarele sale erau pline de recolte, și-a pregătit magazii pentru îmbelșugatele roade, necunoscând pentru ce le-a adunat pe acestea (Ps. 38, 7). Cele ce sunt din lume rămân în lume, iar orice bogății adunăm le moștenesc urmașii noștri. Cele ce care nu le putem lua cu noi, nici acelea nu sunt ale noastre. Numai virtutea se întovărășește cu cei adormiți. Doar milostenia mai vine cu noi. Este ghidul spre rai și prima care intră în palate cerului. Prin banii care nu fac trebuință se dobândește sălaş pentru cei adormiți. Mărturie pentru aceasta stau cuvintele Domnului, atunci când spune: *Faceți-vă prietenii cu bogăția nedreaptă, ca atunci, când veți părăsi viața, să vă primească ei în corturile cele veșnice* (Luca 16, 9).

Sfântul Ambrozie al Milanului

Sursa: Doxologia.ro

Icoana Intrării în Biserică a Maicii Domnului

Sărbătoarea Intrării în Biserică a Maicii Domnului este unul dintre cele douăsprezece Praznice Împărătești. Această sărbătoare a fost instituită în Tradiția Bisericii folosind textul *Protoevangeliei lui Iacov*, care detaliază nașterea și viața timpurie a Fecioarei Maria. Deși *Protoevangelia lui Iacov* este datată în secolul al II-lea, sărbătoarea a fost instituită în secolul al VI-lea în Răsărit și abia în anul 1374 în Apus.

În iconografia Intrării în Biserică a Maicii Domnului apare dezvoltată tema templului. Mulți au utilizat simbolismul care aseamănă cele trei părți ale templului cu cele trei etape ale vieții duhovnicești – purificarea, iluminarea și unirea. Astfel, în templul din Ierusalim, Fecioara aleasă se va pregăti să devină mai târziu „Templu Trupului Său”, Cel Care va fi dăruit și în trei zile se va ridica.

În iconografia Intrării se regăsesc cele trei părți ale templului din Ierusalim. Scena prezentată în icoană se desfășoară în curtea interioară a templului, lângă intrarea în Sfânta Sfințelor. **Prorocul Zaharia** este zugrăvit îmbrăcat în haine preoțești, stând în fața ușilor Sfintei Sfințelor, pe prima treaptă a scării, cu mâinile întinse, primind-o pe Maica Domnu-

lui.

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu este zugrăvită de două ori în icoană, dar neavând nimic copilăresc în înfățișarea ei, deși este pictată de statură mică. Această statură mică indică vârsta crudă la care a fost adusă la templu. Sfânta Fecioară este zugrăvită în fața Procrului Zaharia, întinzând mâinile către el și începând a urca treptele care duc spre Sfânta Sfințelor.

În spatele Maicii Domnului, în mijlocul curții, sunt zugrăviți **Sfinții Ioachim și Ana**, părinții Născătoarei de Dumnezeu, care vin și își prezintă fiica. Ei sunt urmați de un grup de fecioare care poartă în mâini făclii aprinse. Spre deosebire de Sfânta Ana și de Fecioara Maria, **fecioarele templului** au capul descoperit.

Dacă privim în **registru de sus**, o vedem din nou pe **Fecioara Maria șezând pe cea mai înaltă treaptă**, lângă Sfânta Sfințelor, unde un **înger** vine să-i slujească fiind hrănită cu „pâine cerească”.

În mod tradițional, icoana Intrării în Biserică a Maicii Domnului se zugrăvește în diaconicon, aflat în partea dreaptă (sudică) a Sfântului Altar.

Mihai Alex Olteanu | Doxologia.ro

10 lucruri de știut la prima spovedanie

Spovedania este esențială pentru orice creștin, botezat în numele Preasfintei Treimi. Prin Botez omul primește un veșmânt de lumină necreată, un înger păzitor și un loc în rai, și mai ales este înfiat de Dumnezeu, devine cetățean al cerului și casnic al lui Dumnezeu, fiu al lui Dumnezeu după har.

Pe măsură ce omul înaintează în viață, această haină luminoasă a vieții se întunecă din cauza păcatelor, se pătează de fărâdelegi și trebuie spălată mereu, în mod ritmic și conștient, prin **Botezul lacrimilor**, adică prin **Sfânta Taină a Spovedaniei**. Ea este indispensabilă pentru creșterea noastră în Hristos, așa cum este necesară curățenia casei, spălarea trupului sau igiena. **Spovedania este așadar curățirea sufletului de păcate în fața lui Dumnezeu** care iartă păcatele și în prezența preotului duhovnic care dă prin Duhul Sfânt sfaturile și tratamentul duhovnicesc care trebuie urmat în fiecare caz în parte.

Mii de oameni care se declară creștini, nu înțeleg de ce viața lor este plină de suferință, de întuneric și de moarte. Însă de cele mai multe ori este din vina păcatelor care sufocă viața noastră și instaurează dependența de rău și de înstrăinare de Dumnezeu. **Lipsa de spovedanie echivalează cu rarefierea aerului spiritual**, cu asfixierea noastră duhovnicească, ca sămânța între spini, și cu moartea spirituală.

De cele mai multe ori, oamenii care nu s-au spovedit niciodată, sau doar în copilărie, la porunca părinților, au o frică și o rușine de spovedanie și caută tot felul de justificări pentru a evita curățenia generală din sufletul și viața lor. **Rușinea de preot nu trebuie însă, să fie mai mare decât rușinea pe care o vom avea în fața întregii umanități și în fața îngerilor**, când se vor da pe față păcatele noastre și vom fi aruncați în focul cel veșnic. Preotul este și el un om cu siguranță păcătos, și are și el nevoie de duhovnic, și oricum a auzit de multe ori tot felul de păcate, și poate discerne gravitatea, stăruința lor, obișnuința de a păcătui, păcatul cronic sau ocazional, însoțit de pocăință sau de indiferență etc.

Nimeni nu simte plăcere să spună tainele întunecate ale sufletului său lui Dumnezeu. Dar El oricum le cunoaște și ne-a văzut când le-am săvârșit, așa că rușinea de Dumnezeu trebuia să lucreze atunci când am făcut păcatul, nu când ne spălăm definitiv de el. **Pocăința trebuie însoțită de lacrimi de regret, de hotărârea de a nu mai păcătui, de refuzul păcatului, de conștiința friabilității și slăbiciunilor noastre**. Este un moment de ardere interioară a spinilor păcatelor noastre, de cauterizare a răului din noi. Spovedania este o operație dureroasă, dacă e onestă și totală, prin care se extirpează din noi izvoarele răului, ocaziile, prejudecățile, complexe și catalizatorii păcatului. În acest moment de chirurgie duhovnicească, Dumnezeu transformă în neînțelegere păcatele noastre, le șterge din memoria

Sa infinită, prin iubire și ne dăruiește puterea Duhului Sfânt de a nu le mai repeta. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea despre spovedanie: "Dacă nou ne amintim de păcatele noastre, Dumnezeu le va uita, iar dacă noi le vom uita, Dumnezeu și le va aminti".

Iată câteva dintre **sfaturile pe care este bine să le urmăm atunci când mergem la spovedanie**, mai ales dacă este Prima Spovedanie, sau una după multă vreme.

1 Vorbește cu Părintele duhovnic. O discuție în prealabil, înainte de Spovedanie, este în măsură să alunge temerile, prejudecățile și părerile despre o asemenea Sfântă Taină. **O discuție liberă și degajată** înseamnă și o pregătire mentală pentru mărturisirea păcatelor. Duhovnicul îți poate spune ce rugăciuni să spui înainte de Spovedanie, unde găsești un ghid de spovedanie etc.

2 Citește rugăciunile pentru Spovedanie. Mărturisirea este un exercițiu spiritual complex, care merge la rădăcinile căderilor noastre spirituale. Ce altă cale mai bună pentru reconcilierea noastră cu Dumnezeu poate fi decât rugăciunea? Ea aduce și o sensibilitate și o atenție sporită pentru momentul mărturisirii, o simțire a efectelor răului în viața noastră, un dor de Dumnezeu și de curăție și o plângere interioară în care păcatele sunt respinse din suflet și apare hotărârea de a nu mai păcătui. **Dumnezeu poate ierta orice păcat dacă ne spovedim sincer și dacă urmăm tratamentul prescris de Doctor.**

3 Meditează asupra păcatelor tale. O perioadă de bilanț interior, de gândire retrospectivă și anticipativă asupra vieții noastre, amintirea vieții de păcat și hotărârea de a abandona vechea viață, un clasmament interior al căderilor noastre, de la păcatele mici până la cele omorâtoare de suflet, sunt necesare înainte de vorbirea cu Dumnezeu. Inima ușurată de rugăciune, simte mai acut nevoia de pocăință. La acest stadiu se află surrogatul de spovedanie din confesiunile protestante, în care vorbirea cu Dumnezeu este anulată și rămâne doar o introspecție mentală, inutilă din punct de vedere haric. Unii oameni se ghidază cu Decalogul, alții cer ca duhovnicul să le pună întrebări. Cel mai indicat este însă un **Ghid de spovedanie**, unde putem găsi toate păcatele posibile.

4 Să ai o inimă plină de regret. Apropierea de scaunul Spovedaniei înseamnă un pas spre Dumnezeu. **Lepădarea de păcate și de patimi trebuie făcută însă cu străpungerea inimii, cu regret pentru răul pe care l-ai săvârșit, cu dorința de a vindeca rănilor din sufletul tău, care-L întristează pe Hristos.** Modelul de pocăință este vameșul din parabola Mântuitorului. Așadar, smerenia, pocăința, privirea înspre pământ, realismul pentru neputința sufletului tău, conștiința păcătuirii, dar și speranța iertării, dorul după virtute, făgăduința de a păstra lumina în suflet, toate acestea sunt necesare pentru o spove-

danie sinceră. Vindecarea de păcat înseamnă lepădarea lui dar și o perpetuă atenție pentru a nu cădea din nou în același întuneric. Părintele duhovnic trebuie să audă ce este putred și rău, nu ceea ce este bun. Spovedania nu este povestea vieții noastre, ci examenul de extirpare a păcatului și a răului din sufletul nostru.

5 Fii concis. În timpul spovedaniei, **toate păcatele trebuie descrise pe scurt**, fără a apela la circumstanțe și amintiri colaterale, sau în amănunte particulare. Părintele duhovnic poate pune întrebări pentru a vedea gravitatea păcatului. Totuși mărturisirea nu trebuie să fie prea general, pentru a permite duhovnicului să vadă amplitudinea și înrădăcinarea omului în păcat, sau dimpotrivă.

6 Fii clar. Nu încerca să eufemizezi sau să spui unui păcat altfel decât se numește el. Expresii de genul "am fost ispitit", "am căzut" etc., nu înseamnă nimic în iconomia examenului și a iertării.

7 Spovedește-te complet. Este important să spui **toate păcatele, fără a ascunde ceva**. Scopul spovedaniei nu este de a arăta bine la chestionar, ci de a scăpa de păcate și de a afla adevărul despre noi. Este inutil să mergi la doctor fără să-i spui și să-i arăți ce te doare, ci altceva. A ascunde adevăratele simptome este echivalent cu perpetuarea bolii și cu agravarea ei. **A omite un păcat înseamnă că spovedania este incompletă.**

8 Primește canonul cu credințioasă și împlinește-l. Epitimia sau canonul nu este nicidecum o pedeapsă pentru păcat, ci un medicament care alinează durerea și vindecă rănilor interioare ale sufletului. De obicei canonul trebuie să fie proporțional cu păcatul: **rugăciuni, milostenie, metanii, post** etc. Canonul poate fi și oprirea temporară de la Sfânta Împărtășanie, dacă gravitatea păcatelor o cere. Canonul este o realitate flexibilă, care depinde de la caz la caz, și este destinat accentuării atenției penitentului la adevărata viață duhovnicească.

9 Spovedania este un nou început. Păcatele mărturisite sunt iertate de Dumnezeu, dar rănilor pe care le-au cauzat sufletului rămân în suflet. Ele trebuie vindecate prin rugăciune și canon, dar și printr-o prezență ritmică și atentă la scaunul de spovedanie, pentru a eradică rădăcinile și prilejurile de păcatuire. A trata păcatul fără a lua în considerare izvorul lui, este echivalent cu a trata efectele, fără a înlătura cauza bolii. Spovedania nu este un sfârșit, ci un început de viață nouă. Pocăința ("metanoia") înseamnă "schimbarea minții", a modului de viață și al felului de a simți, în colaborare strânsă cu harul lui Dumnezeu.

10 Spovedania este o realitate care trebuie repetată frecvent. Pentru a curăța sistematic sufletul și pentru a crește spiritual, omul are nevoie de Spovedanie, cum are nevoie de spălarea trupului. Odată cu abandonarea vechilor păcate, omul devine mai atent și la nuanțele întunecate ale vieții, spovedește nu numai faptele rele, ci gândurile, intențiile, ideile, care ar putea aduce întuneric în viața sa. Așa că un om cu o viață spirituală avansată, odată cu smerenia, întărește și aprofundează spovedania, ca bilanț interior al sufletului.

Pr. Ioan Istrati | Doxologia.ro